EXTRA NUMMER

VAN HET

SAMARANGSCH ADVERTENTIE-BLAD,

Woensdag 27 October 1858.

LANDMAIL BERIGTEN,

loopende tot 8 September 1858.

ALGEMEEN OVERZIGT.

— Bij gelegenheid van de opening der zittingen van de generale raden in Frankrijk, hebben zoowel de graaf de Persigny als graaf de Morny de gelegenheid waargenomen, de eerste om zich over de buitenlandsche, de tweede over de binnenlandsche aangelegenheden des lands uittelaten. De redevoering van den graaf de Persigny was, wat haren hoofdinhoud betreft, eene verheerlijking der Fransch Engelsche staatkunde en bestemd om aantetoonen, dat de belangen van beide landen zoo innig met elkander verbonden zijn dat deze alliantie aan geen ernstige gevaren kan blootstaan. Daarlatende in hoeverre deze ontboezeming al of niet van hooger hand is uitgegaan, zoo veel schijnt zeker, dat zij dienen moet tot bestrijding van dezulken, die in de havenwerken van Cherbourg eene bedreiging tegen Engeland willen zien. Hij beweert voorts, dat de betrekkingen tusschen Frankrijk en het overige Europa nooit eervoller en vriendschappelijker geweest zijn dan op dit oogenblik; of, zoo als de heer de Persigny zich uitdrukte, dat de sterke, magtige en wijze regeiing van Frankrijk in staat geweest is, tot algemeene bevrediging van Europa, na eene roemvolllen oorlog een nog roemvolleren vrede te sluiten.

Terwijl de graaf de Persigny te St. Etienne Frankrijks positie tegenover het buitenland schetste, greep de graaf de Morny deze gelegenheid aan om de binnenlandsche aangelegenheden met een stralenkrans te omringen en om een fraai gekleurd tafereel te ontrollen van hetgeen Frankrijk door hervormingen en liberalere instellingen te gemoet gaat. Zijne verzekeringen moeten uit den aard der zaak zoo veel te meer gewigt hebben, omdat hij het was, die als rapporteur der zoogenaamde veiligheidswet, in de wetgevende vergadering met een bewonderenswaardige naïviteit verklaarde, dat alleen afkeer van strenge maatregelen, de regering zoo tolerant ten opzigte van de onverbeterlijke vijanden van rust en orde gemaakt had en dat Frankrijk eischte beschermd te worden. Het is zeer te hopen, dat de tegenwoordige vooruitzigten van den graaf zich zullen verwezenlijken.

De keizer en de keizerin der Franschen zijn dezer dagen naar Biaritz vertrokken. In het midden dezer maand zal de keizer het kamp van Chalons bezoeken.

Betreffende den afloop der Parijsche conferentie deelen de Fransche half-officiele dagbladen mede, dat de werkzaamheden van dat ligchaam nog andere bevredigende maatregelen ten gevolge zullen hebben. Men verzekert o. a. stellig, dat het hervatten der diplomatieke gemeenschap met Napels, zoowel bij Engeland als bij Frankrijk eene besliste zaak is. Lord Palmerston, die eenige dagen te Parijs vertoefde, moet over deze en andere aangelegenheden herhaalde bijeenkomsten met den Keizer gehad hebben.

Niets nieuws uit Engeland Koningin Victoria is den 30 Aug. van haar uitstapje van Berlijn, te Londen teruggekeerd.

De Keizerin van Oostenrijk is den 21 Augustus van een zoon bevallen. De vreugde was groot, hetgeen niet te verwonderen is bij eene bevolking, die zoo zeer aan de regerende dynastie gehecht is, als de Oostenrijksche. De vreugde verminderde echter, toen de hoop op eene algemeene amnestie niet werd verwezenlijkt; in plaats daarvan kreeg de bevolking bevel te illumineren. De Oostenrijksche regering blijft nog altijd eene onaangenamen vorm kiezen, hetgeen haar in Italie zoo gehaat gemaakt heeft. Daarentegen is er veel geld aan de armen uitgedeeld. De jonge prins heeft bij den doop de namen ontvangen van Rudolf Frans Karel Jozef.

De Koning van Pruissen is uit Tegernsee te Potsdam teruggekomen. Zijne gezondheid schijnt daar niet vooruitgegaan te zijn. Nopens de regeringskwestie zijn verschillende geruchten in omloop, waarop echter hoegenaamd niet te rekenen valt.

Over de Deensch Duitsche kwestie hoort men niets. Alleen verneemt men dat de Duitsche bondsvergadering hare zittingen eerst den 9 dezer zal hervatten.

De tolconferentien te Hanover zullen waarschijnlijk weder zonder eenig resultaat afloopen. De Oostenrijksche voorstellen tot wijziging van de bepalingen, die het onderling verkeer belemmeren, vinden weinig ingang. De Duitsche staten en staatjes willen slechts op enkele punten toegeven

Uit Genua wordt gemeld, dat het blad *Italia del Popolo* aan zijne lezers heeft bekend gemaakt, dat het zal ophouden te verschijnen. Dit heeft in zoo verre eenige beteekenis, als dit blad het trouwe orgaan van Mazzini was. Ingevolge de nieuwe wet op de drukpers is dit blad reeds zooveel malen tot boete veroordeeld, dat de eigenaren het raadzaam hebben geacht de uitgave te staken. Buitendien bevinden zich verscheidene der verantwoordelijke uitgevers, die beurtelings aan het hoofd van het blad gestaan hebben, in de gevangenis.

Volgens de *Augsb Ztg* nemen de opstanden onder de bevolking van Bosnie meer en meer, ook in uitgebreidheid toe. De Christenen, die zich aanvankelijk niet tegen de beys konden verdedigen en bij duizenden op Oostenrijksch grondgebied de wijk namen, concentreren thans en maken zich tot wederstand gereed

Het is de Turksche regering eindelijk gelukt met het huis Dent Palmer en Co. te Londen eene leening te sluiten van 5 millioen pd St. tegen 6 pCt. Deze leening wordt niet alleen gedekt door de opbrengsten van Turkije in het algemeen, maar ook door de inkomsten der tollen te Konstantinopel. Deze inkomsten bedroegen in 1857 600,000 pd. St. Eene speciale commissie der keizerlijke regering, bestaande uit 5 leden zal op deze inkomsten het toezigt houden Daar deze leening hoofdzakelijk ten doel heeft om in de Turksche finantien eene hervorming te brengen, heeft de regering des sultans zich verbonden het bedrag getrouw te bezigen tot inwiseling van het papiergeld. De sultan die tot dusverre met den staat van 's lands finantien onbekend was, is door de ministers daarmede nu bekend gemaakt. Het schijnt dezen vorst ernst te zijn met de beoogde hervormingen, zoo als uit een bevelschrift blijkt, dat wij later zullen mededeelen. Lezenswaardig zijn de bijzonderheden, welke wij daar op laten volgen.

Overigens luiden de berigten van het Ottomannische gebied bij voortduring hoogst ongunstig, ten aanzien van de spanning, die er heerscht tegen de Christelijke bevolking. Eene zamenzwering tegen den onderkoning van Egypte maakt daarop in zooverre eene uitzondering, als zij tegen het eigen bestuur des lands gerigt was. Een ander berigt, uit Konstantinopel ontvangen, gaat thans nog verder, want daarin wordt gewaagd van het ontdekken eens komplots, dat niets minder ten doel had dan den sultan van de troon te stooten en daarop zijn broeder Abdul-Azis te plaatsen.

Reeds weet men uit onze vorige, dat tusschen de gevolmagtigden der Europesche mogendheden en China een tractaat tot stand is gekomen. Later is vernomen, dat ook met Rusland en de Vereenigde Staten van Noord-Amerika een tractaat is gesloten, van welk laatste de *Pays* reeds de hoofdvoorwaarden opgeeft. Men is benieuwd den volledigen tekst van dit tractaat te kennen; eerst dan zal men over het meerder of minder gewigt een oordeel kunnen vellen. Voor 's haus kunnen wij ons nog niet vereenigen met dezulken, die van dit tractaat groote gevolgen verwachten, voorval niet, wat de uitbreiding van de Christelijke godsdienst in dit rijk betreft. Men kent toch de dubbelhartigheid der Chinesche ambtenaren, hunne gewoonte geen woord te houden, zoodra zij maar kunnen en de onmagt van het hof van Peking, om al de handelingen van zijne agenten behoorlijk te controleren. Reeds in 1844 had de regering van Louis Philippe, ten behoeve van het Christendom en de zendelingen, belangrijke concessien verkregen. Men heeft daarop vertrouwd en het is daardoor, dat de heer Chappedeleine het leven verloor en dat de vervolgingen tegen de Christenen weer een aanvang namen. Engeland en Frankrijk zullen dus genoodzaakt zijn eene voldoende zeemagt in de wateren van China te onderhouden. Welligt heeft het kabinet der Tuillerien dit ook begrepen, ten minste men verzekert, dat reeds met Portugal onderhandeld wordt over eene uitbreiding van den belangrijken post te Macao.

Tijdingen uit Alexandrie, te Weenen ontvangen, melden dat in eerstgenoemde plaats een komplot ontdekt is, ten doel hebbende de bestaande regering omver te werpen. Vier pachas en eenige hoofdofficieren waren in hechtenis genomen; twee der voornaamste zamenzweerders waren te Aboukir gevat en gevangen gezet.

Het liberale ministerie van Belgie wil het openbaar volksonderwijs krachtdadig bevorderen. Om te gemoet te komen aan de burgerlijke gemeenten, die te arm zijn om voor de daarstelling en het onderhoud van schoolgebouwen en onderwijzerswoningen, overeenkomstig de voorschriften der organieke wet op het lager onderwijs, te kunnen zorgen, had de regering onlangs, in het bekende wetsontwerp tot versterking van Antwerpen en tot uitvoering van een aantal openbare werken, eene som van een millioen aangevraagd, ten einde die tot subsidien aan te wenden. Deze som was echter niet toereikende voor de behoefte en na de verwerping van gemelde wetsvoordragt heeft de regering een plan van grooter omvang ontworpen, dat ten doel heeft om binnen korten tijd al de gemeenten des lands van de noodige localen en materieele hulpmiddelen voor het lager onderwijs te voorzien. Volgens dat ontwerp zal namelijk eene leening van 9,000,000 fr. worden aangegaan, waarvan een achtste als subsidien en het overige als voorschotten aan gemeentebesturen zal worden verstrekt, ten einde deze in staat te stellen, om schoolgebouwen en onderwijzerswoningen te bouwen en te herstellen, het noodige materieel aan te schaffen, enz Ter uitvoering van een en ander zou een tijd van zes jaren gegeven worden, terwijl de gemeentebesturen, die in het genot van voorschot deelen, de verpligting moeten op zich nemen, deze som binnen den tijd van 20 jaren af te lossen met uitkeering van eene jaarlijksche rente aan den staat.

Het in dien geest ontworpen plan is aan de provinciale vertegenwoordiging ter beoordeeling toegezonden. De meeste dier vergaderingen hebben bereids een gunstig advies op het ontwerp uitgebragt.

NEDERLAND.

STATEN-GENERAAL.

Vereenigde Zitting der beide Kamers,

van Zaturdag den 28sten Augustus 1858,

ter sluiting van de gewone vergadering der staten-generaal.

De heer *Philipse*, voorzitter der eerste kamer, bekleedt den voorzittersstoel.

De *Voorzitter* laat door den griffier der tweede kamer voorlezen: 1o. een besluit des konings van 19 Aug. ll. waarbij aan den minister van binnenlandsche zaken wordt opgedragen, om zich heden ten twee ure te begeven naar de vergadering der staten generaal, en aldaar uit Zr. Ms. naam de tegenwoordige zitting der staten-generaal te sluiten; en 2o. een nader besluit des konings van heden, waarbij wegens het overlijden der echtgenoote van den minister van binnenlandsche zaken, de minister van justitie met die taak wordt belast.

De *Voorzitter* benoemt daarop eene commissie van leden der beide kamers om den *Minister van justitie* in- en uitgeleide te doen. De commissie bestaat uit de heeren: *van Beeck Vollenhoven, van Wessem, Stolte, Meylink, Hartevelt, Huydecoper van Maarsseveen, Gevers Deynoot* en *de Brauw.*

Kort daarna wordt de *Minister van justitie*, die zich op de gewone statelijke wijze naar de vergadering der staten-generaal begeven heeft, de zaal binnengeleid.

De heer *Boot*, minister van justitie, plaatst zich voor den troon en houdt de volgende rede:

»*Mijne Heeren!*

»Zijne Majesteit heeft mij met het sluiten uwer vergadering belast.

»Vele wetten kwamen in den loop dier vergadering, door uwe medewerking tot stand. Behalve de begrooting van 's rijks uitgaven en de middelen tot dekking daarvan, werden bepalingen tot delging van staatsschuld, tot bevordering van het aanleggen of voortzetten van werken van algemeen nut, en tot regeling van andere belangen door de wet vastgesteld.

»Bleven sommige, u voorgedragen wetsontwerpen onafgedaan, de moeite van het onderzoek, daaraan door u besteed, ging niet verloren. Menig belangrijk verslag bragt de vruchten van dat onderzoek ter kennis der regering.

»Het optreden van een nieuw kabinet in het midden uwer zitting, ten gevolge van het ontslag, aan de meeste hoofden der departementen van algemeen bestuur gegeven, moest in den loop uwer werkzaamheden vertraging brengen. Niettemin had de regering gewenscht, dat de wet nog in deze zitting eenige gewigtige aangelegenheden had geregeld. Maar tegen haar zin en streven, schoot de tijd daartoe te kort.

»In naam des konings, verklaar ik deze vergadering der staten-generaal te sluiten."

De *Minister van justitie* wordt daarna door de commissie uitgeleide gedaan, en keert naar het paleis des konings terug.

Menige wensch wordt zeker heden door het vaderlandsminnend hart geslaakt, menige heilbede ten hemel gezonden voor hem, die eens de constitutionneele vorst van Nederland zal zijn.

Moge de Voorzienigheid hem behoeden voor ieder onheil; moge Zij hem de wijsheid schenken, om ten allen tijde en in alle omstandigheden te kunnen beseffen, wat van een vorst wordt verwacht, op wien een vrij volk zijn vertrouwen, zijne hoop, zijne toekomst heeft gevestigd.

Moge het nog lang duren, alvorens hij den troon beklimt, maar als het tijdstip aanbreekt, waarop het in Godes wijze beschikking ligt, dat dit gebeuren moet, dat dan zijne regering zij een tijdperk van onafgebroken geluk voor hem zelve een tijdperk van onafgebroken geluk voor zijn volk.

Dat de Hemel deze beden verhoore

— De weersgesteldheid blijft voortdurend zeer goed; ook de berigten omtrent den oogst en het veevoeder luiden zeer geruststellend. Men mag het grootendeels aan dezen gewenschten toestand wijten, dat de prijzen der levensmiddelen eenigzins dalende zijn.

De berigten omtrent de aardappellen, zijn en blijven gunstig. Sedert 1846, toen de ziekte in dit gewas ontstond, waren deze nog niet zoo als dit jaar gelukt. De prijzen zijn dalende, reeds worden de Geldersche van f 1 tot f 1.25 het mud genoteerd.

— Men verzekert, dat ook het ontwerp-hoofdstuk binnenl. zaken der staats-begrooting voor 1859, vermindering zal ondergaan, en wel inzonderheid wat aangaat het daarop gebragt aanzienlijke cijfer voor het herstel van 's rijks gebouwen. Volgens anderen zouden daarop 30 millioen voor spoorwegen zijn uitgetrokken.

— Heden heeft de prins van Oranje den ouderdom bereikt, waarop hij het staatkundige leven intreedt. De vergaderingen van den raad van state zijn voor hem geopend, en mogt, hetgeen de hemel nog lang verhoede, hij die thans de teugels van het bewind voert, ons ontvallen, hem is het regt gegeven, ze zelf op te vatten en te besturen. Een gewigtige dag voor den koninklijken prins, gewigtig voor het koninklijke huis, gewigtig voor het Nederlandsche volk. Wat wonder dat hij met meer dan gewone vreugde wordt begroet; wat wonder dat hij met meer dan gewone feestelijkheid wordt gevierd?

Er bestaat tusschen Nederland en Oranje een hechte band in beider onderling ineengeweven geschiedenis. Toen de staat onder de republiek een illuster hoofd behoefde, om zoowel tegen buitenlandsche aanvallen, als binnenlandsche dwingelandij de vrijheid van het volk te verdedigen, wendde zich ieders blik naar Oranje. Toen later de vreemde verdrukking, die wij moesten ondergaan, ophield en men op den vaderlandschen bodem weder vrij kon ademhalen, was op nieuw de eerste gedachte onmiddelijk aan Oranje gewijd. Vrijheid en Oranje waren steeds vereenigde leuzen op Neêrlands grondgebied.

Toen de behoefte aan constitutionneele vrijheid hier te lande al meer en meer werd gevoeld en de wensch naar herziening onzer staatkundige instellingen, al levendiger werd, was het weder Oranje, waarvan het volk de ruime voldoening van dien wensch met dankbaarheid ontving.

Wat wonder, dat de vreugde algemeen is, nu weder een telg van Oranje den leeftijd is ingetreden, waarop hij de heilzame werking dier instellingen meer van nabij zal gadeslaan en zich ook in het practische leven zal voorbereiden, voor het bestuur dat hij bestemd is te voeren.

Het is een feest vol dankbaarheid voor het verleden, vol hoop, vol verwachting voor de toekomst, dat wij vieren. Het geldt den aanstaanden constitutioneelen vorst van Nederland, van wien men hoopt en verwacht, dat hij de staatkundige vrijheid, ons door zijnen doorluchten grootvader, den edelen Willem II geschonken, zal helpen bevestigen en ontwikkelen; van wien men hoopt en verwacht, dat hij de handhaving der grondwet naar haren geest en strekking, als zijne voornaamste taak zal beschouwen; van wien men hoopt en verwacht dat de bevordering van het heil zijns volks, zijn grootste genoegen zal zijn.

Het is een schoon feest voor de koninklijke ouders van den jeugdigen prins, die met zorg zijne opvoeding hebben geleid en bewaakt, hem, toegerust met al de kennis en wetenschap, zoo noodzaak voor de vorming van verstand en hart, met liefde, met vertrouwen, met ingenomenheid door het volk te zien ontvangen, op het oogenblik, waarop hij van de regten hem in de grondwet als troonopvolger toegekend, gaat gebruik maken en in het staatsbestuur de plaats inneemt bij onze staatsregeling aan den prins van Oranje aangewezen. De kennis en wetenschap, die zij hem hebben doen garen, het zijn veilige gidsen die hij medeneemt op den weg, dien hij te bewandelen heeft; de zorg waarmede zij voor zijne opvoeding hebben gewaakt, is voor het volk een onschatbare waarborg, waarvoor het hun den innigsten dank schuldig is, dat zijn toekomstige vorst diep gevoelen zal, wat het beteekent het geluk van zoo velen in handen te hebben, wat het beteekent, de taak op zich te nemen, om de welvaart en het heil van een land, van een geheel volk te bevorderen.

Het is een gewigtig feest voor den koninklijken prins, die het volk, waarover hij eens den scepter zal zwaaijen, hem met vertrouwen, met liefde ziet te gemoet treden; die uit de jubeltoonen, welke hij thans verneemt, kan opmaken, wat hij eens van dat volk, dankbaar voor een weldadig en liefderijk bestuur, te wachten heeft, en die reeds bij voorbaat zeker is van de liefde en toegenegenheid van hen, tot wier bestuur hij zich nu ook in het meer werkdadige leven gaat voorbereiden.

— Z. M. de koning in den 27sten Augustus uit Wiesbaden dien residentie teruggekeerd.

— Z. M. heeft den minster van staat, baron *Forstner van Dambenoy*, HDs. adjudant generaal en intendant der opvoeding van Z. K. H. den prins van Oranje, benoemd tot ridder groot-kruis der orde van de Eikenkroon; den gepens. luit. gener. *Verhorst* van commandeur der orde van de Eikenkroon, bevorderd tot groot-offic. dier orde en benoemd tot officier dier orde den heer *W. H. Dijckmeester*, 1sten luit.-instr. bij het reg. rijdende artillerie.

Wijders heeft Z. M. de docenten van Z. K. H. den prins van Oranje, *Te Winkel, S. F. Groen*, en *H. Altwell* benoemd tot ridders den orde van de Eikenkroon.

— Z M. heeft *vergund* aan *G. Dumas*, directeur van het hospitaal te Amboina, en *F. Schmitt*, offic. van gezondh. bij gemeld hosp., het dragen van eene gouden medaille der 1ste kl., hun door Z. M. den keizer der Franschen geschonken.

— Naar men verneemt is eene algemeene dagorder aan het leger gerigt, waarin wordt kennis gegeven van de benoeming van Z. K. H. den prins van Oranje tot generaal-majoor der infanterie, en kommandant der reserve brigade. Gemelde order zal op drie achtereenvolgende appels worden voorgelezen. Insgelijks zal er eene order aan het leger en de vloot worden uitgevaardigd, inhoudende: dat Z. M. heeft goedgevonden den luit.-kol jhr. E. A. O. de Cassembroot, van den generalen staf, HDs. adjudant in buitengewone dienst, ridder der orde van den Ned. Leeuw en afgetreden gouverneur van Z. K. H. den prins van Oranje, te bevorderen tot kolonel en kommandeur van gemelde orde, en dat het den koning tevens heeft behaagd, HDs. bijzondere tevredenheid en dank te betuigen aan gemelden kolonel, voor de veelvuldige en gewigtige diensten door hem in zijne betrekking van gouverneur van Zr. Maj. oudsten zoon aan het koninklijk huis en aan den lande bewezen.

— Men verneemt, dat door de heeren Colenbrander, in Nederland en aan de Kaap de Goede Hoop gevestigd, het voornemen is opgevat tot kolonisatie te Natal, door middel eener op te rigten vennootschap. Dit plan is echter afgescheiden van dat der reeds hier te lande bestaande commissie, om jonge lieden als arbeiders en handwerkslieden derwaarts te vervoeren.

— De beroemde Amerikaansche paardentemmer Rarey heeft eindelijk zijne kunst aan het publiek medegedeeld. Die verwacht heeft een geheim te vernemen, dat als een toovermiddel op een paard werkt, zal zich bedrogen vinden. Het temmen van paarden blijft eene kunst, en er zal altijd veel blijven afhangen van den man, die de kunst uitoefent. Rarey heeft een beter inzigt in de geheimenissen der natuur van het paard gekregen dan een zijner voorgangers, en wijst een meer zekeren en korten weg aan. Men moet ook het temmen van paarden niet verwarren met het dresseren of afrigten. Als het paard getemd is, dat wil zeggen als het den tegelen ruiter toelaat, dan begint de taak van den pikeur volgens de bekende leerwijze, en daartoe wordt tijd vereischt, want men moet niet alleen het paard leeren gehoorzamen, maar zijne ledematen zoodanig door oefening buigzaam maken, dat het dier in staat is te gehoorzamen. Doch dat is niet het onderwerp dat Rarey behandelt. De kunst, waardoor hij boven allen uitmunt, is het temmen van wilde en weêrspannige paarden.

Hij heeft zijne leer op drie grondstellingen gebouwd:

1°. Het paard is van nature noch kwaadwillig, noch weêrspannig, maar voldoet gaarne aan elken eisch, wanneer die slechts volkomen

door hem begrepen en op eene wijze gedaan wordt, welke niet in strijd is met zijne natuur.

2°. Het paard heeft geen bewustzijn van zijne kracht, en kan derhalve zonder geweld naar onzen wil geleid worden.

3°. Het is eene instinctmatige eigenschap van het paard, alle hem nieuwe of onbekende voorwerpen met den neus te toetsen. Hieraan te gemoet komende, kunnen wij het aan alles gewennen en elk voorwerp voor, bij of op hetzelve plaatsen, zonder dat het er bang voor wordt, mits daardoor aan het dier geen pijn veroorzaakt worde.

De opmerking van deze drie eigenschappen is eigenlijk niet nieuw; maar in de opvatting vooral van de derde eigenschap zit de ontdekking. Men heeft vroeger gemeend, dat de zucht der paarden om alles te besnuffelen, ten doel had de voorwerpen te beruiken, en daarom heeft men op de reukorganen van het paard gewerkt, door het inblazen van den adem en het voorhouden van sterk riekende dingen, doch te vergeefs. Rarey heeft dit anders leeren inzien; hij heeft ontdekt, dat het paard snuffelt om te betasten, omdat juist de neus het eenige ligchaamsdeel is waarmede het iets met een fijner gevoel kan aantasten en aanraken, en aan het paard de lange voelharen, waarmede de neus bedekt is, ook hiertoe door de natuur gegeven zijn.

ENGELAND.

— Het parlement dat tot 19 October geprorogeerd was, is bij koninklijk besluit verder geprorogeerd tot 18 November.

— De koningin en de prins-gemaal zijn den 31sten Augustus van hunne reis naar Duitschland te Osborne teruggekeerd.

— De *Trans-Atlantic Telegraph Company* heeft aan de bladen den tekst medegedeeld eener dépêche, welke door de koningin aan den president der Vereenigde Staten is gezonden, ter gelegenheid van het welgelukken van het leggen van den onderzeeschen telegraaf tusschen Engeland en Amerika, alsmede het antwoord van den president Buchannen op die dépêche.

De dépêche van koningin Victoria luidt als volgt:

» De koningin verlangt den president geluk te wenschen met de gelukkige voltooijing van het groote internationale werk, waarin zij het levendigste belang heeft gesteld. De koningin is overtuigd, dat de president, even als zij, vurig zal hopen dat de electrische kabel, welke Groot-Brittannie thans met de Vereenigde Staten verbindt, een band te meer tusschen de beide natiën zal worden, wier vriendschap gegrond is op gemeenschappelijk belang en op eene wederkeerige achting. Het strekt der koningin tot een groot genoegen zich op deze wijze direct met den president te kunnen onderhouden en hem op nieuw hare beste wenschen voor de welvaart der Vereenigde Staten te kunnen betuigen."

Het antwoord van den president is van den volgenden inhoud:

» De president der Vereenigde Staten aan H. M. Victoria, koningin van Groot-Brittannie:

» Washington City.

» De president rigt op zijne beurt zijne hartelijke gelukwenschen tot de koningin, bij gelegenheid van het welslagen der groote internationale onderneming, welke door het talent, de wetenschap en de onbedwingbare energie der beide natien is tot stand gebragt. Deze overwinning is des te roemrijker, omdat zij veel nuttiger voor de menschheid is dan eene van die, welke ooit door een veroveraar op het slagveld is behaald.

» Moge de electrische telegraaf, onder den zegen des Hemels, een onderpand zijn van eeuwigdurende vrede en vriendschap tusschen de beide natien, en een door de Goddelijke Voorzienigheid bestemd werktuig om godsdienst, beschaving, vrijheid en regtvaardigheid over de geheele wereld te verspreiden. Zullen alle natien der Christenwereld om die reden niet vrijwillig hare goedkeuring hechten aan de verklaring, dat deze kabel ten eeuwigen dage onzijdig moge blijven en dat zijne mededeelingen bij de overbrenging, zelfs te midden van vijandelijkheden, als heilig beschouwd mogen worden?"

— De transatlantische telegraaf zal, in het gunstigste geval, eerst over 14 dagen voor het gebruik van het publiek kunnen worden geopend. Dan zullen welligt hier en daar in Engeland ook eenige vreugdefeesten plaats vinden.

— Men zegt dat het door de maatschappij voor de doorgaving van de landengte van Suez benoodigde kapitaal van 8,000,000, pd. st. bijna is volteekend.

— De *Times* deelt een schrijven mede uit Alexandrie, waarin gemeld wordt dat het bombardement van Jeddah weinig schade in die stad heeft veroorzaakt. Een tien- of twaalftal personen zijn daarbij omgekomen. De schuldigen aan de slagting der Europeanen zijn onthoofd geworden. De beulen deden dit echter zoo onhandig en op zulk eene verschrikkelijke wijze, dat de matrozen van de *Cyclops*, die gedwongen waren deze executie bij te wonen, meerendeels daarvan geen getuige hebben kunnen zijn, zonder diep getroffen te worden. De veroordeelden hebben bijna allen hun doodvonnis met onwrikbaren moed ondergaan en hunne misdaad erkend.

— Den 23sten Augustus heeft bij Brettel Lane op de spoorweglinie van Oxford, Worcester en Wolverhampton een verschrikkelijk ongeluk plaats gehad.

Een pleiziertrein was in twee deelen gesplitst en door het breken van den verbindingsketting op het hoogste gedeelte eener helling, liepen de rijtuigen van het eerste gedeelte op het tweede gedeelte van den trein met eene verschrikkelijke vaart terug. Alstoen had een tooneel plaats dat alle beschrijving te boven gaat. Elf personen bleven op de plaats dood, terwijl nog een ander het ongeval slechts weinige oogenblikken overleefde. Een groot aantal personen werd gewond, en het is waarschijnlijk dat nog verscheidenene hunner aan hunne wonden zullen bezwijken. Zoo spoedig mogelijk werd aan de gekwesten de noodige hulp bewezen.

FRANKRIJK.

— Maandag 25 Aug. hebben de algemeene raden in Frankrijk hunne gewone zitting van 1858 geopend. Bij die gelegenheid zijn door onderscheidene presidenten van die vergaderingen aanspraken gehouden, onder welke die van den heer de Persigny aan de generale raden van het departement der Loire, inzonderheid de aandacht trekt. De spreker trad bij die gelegenheid eerst in eene uitvoerige beschouwing van den inwendigen toestand des keizerrijks en weidde vervolgens uit over het verbond met Engeland. Gelijk men weet, is hij in Frankrijk een der ijverigste voorstanders van dit verbond, eensdeels als bijzondere vriend des keizers, met wiens inzigten en plannen hij, zoo niet ten volle, dan toch meer dan eenig ander bekend is, en anderdeels doordien hij, wegens zijn vroeger verblijf en de betrekking van gezant te Londen, beter met Engelands betrekkingen vertrouwd en met Britsche staatsmannen bevriend is, dan een der — om het zoo maar eens uit te drukken — *matadors* van het keizerrijk; van daar dat zijne woorden een diepen indruk hebben te weeg gebragt. Hij noemt de bestaande alliantie voor Frankrijk en voor Engeland even zoo noodzakelijk als voordeelig; hij gelooft, dat Engeland, ofschoon het, volgens zijne zienswijze, sedert 1815 een zeker maritiem en koloniaal overwigt bezit, bij een oorlog met Frankrijk veel verliezen, maar niets winnen kan. Verder komt hij neder op den aanslag van den 14 Januarij, bij welke gelegenheid hij het daaromtrent te Parijs geschrevene en gesprokene, hetwelk toen in Engeland zooveel kwaad bloed heeft gezet, welligt nog scherper critiseert, dan eenig Fransch staatsman tot nu toe heeft gedaan of heeft durven wagen. Ten slotte spreekt hij zijne beste, vurigste wenschen uit voor de instandhouding van het verbond.

Men wil uit het geheele stuk opmaken, dat de heer de Persigny wel eens zijn vroegeren post te Londen zou kunnen terug krijgen en dat zijne verklaring slechts eene daartoe vorafgaande betuiging is van de vredelievende inzigten zijner regering.

De heer de Morny heeft in den generalen raad van Clermont over de binnenlandsche politiek gesproken. Men meent in zijne aanspraak eene strekking tot decentralisatie op te merken. De heer de Morny deelde, dat de tegenwoordige staat van zaken, op verschillende punten eene wijziging zal ondergaan, waarvan het doel is, om aan de departementen, de gemeenten en de burgers meer vrijheid van beweging te verzekeren.

— De expeditie tegen Madagaskar, waarvan de Fransche dagbladen reeds zoo lang gesproken hebben, schijnt nu spoedig tot stand te zullen komen. Tot nu toe werd er ook weinig of niet van vernomen of Engeland daaraan zou deelnemen; Groot-Brittanie werd althans van de zijde van Frankrijk, hetwelk de eer en de voordeelen der expeditie liefst voor zich zelf behield, alles behalve dringend daartoe aangezocht. De Engelschen schijnen nu evenwel daar ook niet op gewacht te hebben; zij gaven de voorkeur aan handelen, terwijl men in Frankrijk nog eerst de plannen tot de operatie ontwerpt, en zij wisten zich den tijd zoo goed ten nutte te maken, dat wanneer het Fransche eskader uit Toulon zeilt, het Engelsche waarschijnlijk reeds in een der havens op Madagaskar is binnenloopen. Volgens een dagblad van het eiland St. Mauritius is, reeds den 4den dezer, een corps van 403 manschappen, onder 30 (?) officieren, aan boord der *Scindian* naar Tamatave vertrokken. Dit berigt heeft hier algemeen sensatie verwekt en men meent reeds, dat deze afzonderlijke handeling van Engeland wel eens tot diplomatieke moeijelijkheden aanleiding zou kunnen geven.

— De maarschalk Pélissier is te Parijs aangekomen, om de noodige toebereidselen voor zijn huwelijk te maken. Zijne bruid is mej. de Valera, eene bloedverwante der keizerin, 30 jaren oud en van eene zeldzame schoonheid. Naar men verneemt, heeft de keizer haar een bruidschat van een millioen francs toegekend, en moet de gelukkige bruidegom weinig of geen lust betoonen, om na afloop der huwelijksplegtigheid weder naar zijn post in Engeland terug te keeren. Voor het geval zijner aftreding noemen eenigen reeds Drouin de Lhuys en anderen den heer de Thouverel als zijn opvolger. De voltrekking des huwelijke, zal plaats hebben op 8 September, zijnde de verjaardag der inneming van den Malakofftoren.

DUITSCHLAND.

— Den 21sten Aug. is de keizerin van Oostenrijk gelukkig van een zoon verlost. Den 23sten is aan den jong geboren prins de doop toegediend. Hij ontving daarbij de namen Rudolf Frans Karel Jozef.

Bij een keizerlijk besluit werd daarna het 19de regiment infanterie aan den jong geborene geschonken.

De keizer heeft, ter herinnering aan de geboorte van den prins, bevolen dat een nieuw hospitaal in de hoofdstad zal worden gebouwd, dat den naam van *Rudolph's Stichting* zal dragen. Dit hospitaal moet, volgens 's keizers last, minsten 1000 zieken kunnen bevatten. Alle gezindten hebben evenveel regt tot opname in het gebouw,

— Het dezer dagen openbaar gemaakt verslag van de inkomsten in Oostenrijk gedurende het afgeloopene jaar toont eene vermeerdering aan van 25 millioen florijnen, vergeleken met het jaar 1856.

— Men zegt, dat de vestingwerken van Königratz geslecht zullen worden. Boheme zal dan voortaan slechts twee vestingen bezitten, namelijk Josephstadt en Theresienstadt.

— Men schrijft uit Pesth, dat zekere Leo Hamar aldaar eene nieuwe toepassing der electriciteit heeft uitgedacht. De reeds bekende aanwending van het galvanismus tot het gelijk loopen van een aantal op verschillende plaatsen verspreide uurwerken, heeft den genoemden Hongaar op het denkbeeld gebragt, van op dezelfde wijze een aantal piano's gelijktijdig te doen spelen, en werkelijk is het hem ook gelukt, den 16den ll. te Pesth een openbaar concert te geven, hetwelk zijne vinding alle eer aandoet. Vijf piano's stonden, met de klavieren naar de toeschouwers gekeerd, op eenigen afstand van elkander, op het orchest. Toen nu de concertgever op een dezer klavieren aansloeg, bleven de toetsen op de vier andere piano's in het eerst onbewegelijk, doch weldra bragten deze, als onder de handen van onzigtbare kunstenaars, toonen voort, en herhaalden dezelfde muzijkale compositie, die een ensemble vormde, alsof voor ieder klavier een virtuoos was gezeten. Geen wonder, dat de uitvinder terstond een luiden bijval vond en alle aanwezigen in volle geestdrift de vinding toejuichten, die men in vroeger tijd voor tooverij zou hebben uitgekreten. De werking der electrische batterij, die in een ander locaal was geplaatst, kon ieder oogenblik zoodanig gewijzigd worden, dat zich nu eens één dan weder twee of meer instrumenten te gelijk lieten hooren, en nu eens het eene dan weder het andere de aangeslagen toonen en accoorden kon accompagneren. In weerwil dezer vrij zamengestelde inrigting, zag men bij de opene piano's geene andere machinerie dan eenige langs den grond loopende koperdraden. Wordt deze uitvinding nader toegepast, dan behoeft een musicus niet meer op reis te gaan om zich te doen hooren; hij blijft eenvoudig te huis en vergast terwijl zijne toehoorders in de andere stad op een concert *per telegraaf*.

— Men verneemt uit eene goede bron, dat de Russische regering sedert eenigen tijd in onderhandeling is met eene Engelsche maatschappij tot het leggen van telegrafischen kabel door de Behringstraat.

— De stad Astrakan is dezer dagen door een grooten ramp getroffen. Er is een kruidmagazijn gesprongen, waardoor — volgens het eerste berigt — de helft van de stad door den schok en de helft van het overige gedeelte door een brand verwoest is.

Latere berigten echter luiden als volgt:

Den 12den Augustus ontstond brand in een magazijn van hoepels op den linker Wolga-oever. Door den storm aangeblazen, deelden de vlammen zich mede aan verscheiden schepen, die al brandende $^3/_4$ mijl ver de rivier afdreven, tot dat zij op een aldaar gelegen eiland strandden of zinken; twee daarvan geraakten vast aan een met kruid beladen vaartuig, hetwelk in de lucht vloog. Daardoor geraakte, op omstreeks 4 werst van de stad, een staats-korenmagazijn, waarin 37,000 tschetwert graan geborgen waren, alsmede een groot houtmagazijn, in brand. Den volgenden dag dreven weder eenige brandende schepen de rivier af, die op de zoogenoemde Czars-reede 17 andere schepen, waarvan 12 nog de volle lading in hadden, in brand staken. Bovendien werden nog een schip met krijgsbehoeften en drie schepen met laken voor het leger, eene prooi der vlammen, terwijl in de stad zelve 121 huizen, 11 werven aan de rivier met de daarop liggende goederen en de steenen kerk der L. V. van Kasan vernield werden.

Het leggen van den Trans-Atlantischen Telegraaf-Kabel.

— Uit de aanteekeningen van een ooggetuige, aan boord van de *Agamemnon*, zijn de navolgende bijzonderheden omtrent het leggen van den Trans-Atlantischen telegraaf-kabel ontleend.

Den 28sten Julij, en dus den elfden dag na ons vertrek uit Queenstown, bevonden wij ons op het bepaalde punt van zamenkomst. Tegen den avond kregen wij de andere schepen in het gezigt, ofschoon nog op zulk een afstand, dat de *Agamemnon* hen eerst den volgenden morgen ten tien ure bereikt had. Er kwam bij de ontmoeting dan ook geen eind aan al het vragen naar de oorzaak van ons wegblijven, daar men algemeen reeds in de veronderstelling was geweest, dat wij onder weg avarij gekregen hadden. De *Niagara* was althans reeds den 23sten, de *Valourous* den 25sten en de *Gorgon* den 27sten op het punt der bijeenkomst gearriveerd. Intusschen het was nu helder weder en eene stille zee, zoodat er besloten werd, onverwijld aan het werk te gaan. Men begon met de beide einden van den kabel aan elkander te hechten, waartoe het einde, hetwelk zich op de *Niagara* bevond, aan boord van de *Agamemnon* werd overgebragt.

Tegen twaalf ure was dit werk afgeloopen en de kabel op het punt der aaneenhechting met een klomp lood bezwaard. Op het oogenblik dat de kabel over boord werd geworpen, raakte het lood los; het verdween in de diepte, en daar er zoo spoedig niets anders bij de hand was dan een 32 ponds kogel, werd deze er dan ook maar aan vastgemaakt en het een met het ander nu zonder den minsten omslag in zee geworpen. In den beginne werd daar naauwelijks acht op geslagen, daar de aanwezigen er te zeer op rekenden, de onderneming op nieuw te zien mislukken, dan dat zij het laten zinken eenige aandacht waardig keurden.

Men liet nu 210 vademen kabel afloopen, om het aaneengehecht gedeelte maar vooreerst diep genoeg onder water te krijgen; vervolgens werd het sein van afvaart gegeven, waarop de *Niagara* en de *Agamemnon* onmiddelijk in tegenovergestelde rigting op reis gingen. In de drie eerste uren gingen zij slechts met weinig stoomkracht voort en ontrolden zij den kabel tot eene aanmerkelijke lengte; doch weldra versnelde de *Agamemnon* haren gang tot op 5 knoopen per uur, terwijl de kabel in verhouding van 6 knoopen afliep.

Even na 6 ure zagen wij ook een grooten walvisch, als in eene wolk van schuim, op het vaartuig afkomen, en nu eerst kwam het ons in de gedachte, dat het breken van den kabel den vorigen keer wel door een dezer dieren zou kunnen veroorzaakt zijn. In het eerst hield hij ook regt op den kabel aan, dien hij, gelukkig zonder er de minste schade aan toe te brengen, strijkelings voorbijging, ofschoon wij daarom toch niet gerust waren voor wij dien lastigen bezoeker zich van de plaats zagen verwijderen.

Alles ging goed tot tegen acht ure. De kabel liep regelmatig af, terwijl men, om alle mogelijke voorzorg te nemen, naauwkeurig acht gaf, dat de dynamometer geene sterker trekking dan van 1700 pond aanwees; hetwelk nog niet het vierde gedeelte bedroeg van hetgeen de kabel kon uitstaan.

Even na 8 ure ontdekte men avarij in dat gedeelte, hetwelk nog opgerold op het dek lag. De ingenieur Canning had dus geen oogenblik te verliezen, want het ontrollen ging zoo snel, dat het beschadigde gedeelte binnen twintig minuten in zee moest vallen, en men wist bij ondervinding, dat de kabel of het schip, nu het er zoover mede gekomen was, niet kon worden opgehouden, zonder gevaar te loopen van den geheelen toest 1 te breken. De reparatie moest dus met alle mogelijke vlugheid plaats hebben, en werkelijk was deze bijna gelukt, toen de heer Thomson aankondigde, dat de electrische stroom had opgehouden. In de veronderstelling dat dit veroorzaakt werd door het beschadigd gedeelte van den kabel, sneed men dit oogenblikkelijk af, om het door een nieuw soldeersel te vervangen.

Het verwekte dus eene algemeene ontsteltenis, toen men op den electrometer bevond dat de stroom werd afgebroken juist op een gedeelte van den kabel, hetwelk reeds op 50 mijlen afstands van het schip onder water lag. Iedere seconde was nu kostbaar; want het afgesneden gedeelte zou juist ontrollen en in zee vallen, terwijl er nu alles van af hing of dit, eer het over boord ging, nog hersteld zou kunnen worden. De gang van het schip werd dus onmiddelijk opgehouden en de afrollende kabel, voor zoover het namelijk zonder gevaar kon geschieden, zooveel mogelijk in zijne draaijing vertraagd; doch in weerwil van alle pogingen, scheen het onmogelijk, met de reparatie nog tijdig genoeg gereed te komen.

Alle aanwezigen stonden tusschendeks rondom de kabelrol geschaard en hielden in eene angstige spanning het oog daarop gevestigd. Die spanning nam toe, naar mate de eene vadem na den ander in zee afliep en het oogenblik naderde, waarin de werklieden het kabelstuk waarmede zij bezig waren, aan hunne handen zouden zien ontsnappen. Onder directie van den heer Canning werkten zij intusschen voort als menschen, die ten volle begrepen, dat het al of niet slagen der geheele onderneming alleen van hen afhing. Hoe ijverig zij nu voortwerkten, waren hunne pogingen evenwel vruchteloos en men was nu wel genoodzaakt, het laatste redmiddel aan te grijpen, met den kabel geheel op te houden. Gelukkig behoefde dit niet lang te duren; want de trekking nam zoo hevig toe, dat het niet kon missen, of de kabel moest bij langer stilstaan der rol breken.

Toen het werk eindelijk volbragt was en men de rol weer kon afwinden, kwam de gedrukte stemming, waarin alles aan boord, tengevolge van het gevaar, verkeerd had, tot bedaren; doch daarmede was de electrische stroom nog niet hersteld. Men besloot dus den kabel zoo langzaam mogelijk te laten afrollen en nog zes uren te wachten, eer men de operatie als mislukt beschouwde, daar men eerst wilde zien, of de stroom ook uit zich zelven weer zou voortgaan. In eene niet mindere spanning dan die van eenige oogenblikken te voren, waren aller blikken nu op de wijzernaalden gevestigd en toen ook deze eensklaps ophielden met zelfs de minste strooming van electriciteit aan te wijzen, werd er niets anders verondersteld, dan dat de kabel totaal gebroken was.

Het was daarom inderdaad eene aangename verrassing, toen de naalden, na verloop van eenige minuten, weer het bewijs van geregelde strooming gaven en de seinen der *Niagara* behoorlijk overkwamen. Met dat al was het vertrouwen op den goeden uitslag der onderneming door het voorgevallene toch te zeer geschokt; ieder begreep, dat hetzelfde incident zich even goed later zou kunnen herhalen.

Vrijdag den 30sten ging alles goed. Het schip liep 5 en de kabel, die, bij het van boord laten, met den horizon eenen hoek van 15 graden maakte, 6 knoopen, terwijl de dynamometer eene trekkracht van 1600 à 1700 pond aanwees. Tegen 12 ure waren wij op 90 mijlen van het punt van afvaart gekomen en waren er 135 mijlen kabel ontrold. Tegen den avond kregen wij evenwel zulk een stevigen wind, dat alle zeilen moesten worden ingenomen. Het schip kon nu, zoowel wegens de golven als omdat het tegenwind had, maar uiterst langzaam vooruitkomen, terwijl de machine bovendien zulk eene enorme hoeveelheid steenkolen verslond, dat men er reeds op rekende, de masten tot brandstof te moeten gebruiken, om Valentia te kunnen bereiken.

Den volgenden morgen was het gunstiger en kon men met de brandstof spaarzamer te werk gaan, doch later stak de wind met den namiddag weder op en tegen den nacht hadden wij zulk eene hooge zee, dat men vreesde de sterkte van den kabel op eene al te zware proef gesteld te zien. Met de uiterste naauwkeurigheid moest men de rol in het oog houden, want telkens wanneer het schip door de golven werd opgeheven, was de minste vertraging in het afwinden genoeg, om een hagchelijk incident te weeg te brengen. De ingenieurs Hoar en Moore, die met den dynamometer belast waren, hielden beurtelings de wacht. Alles liep evenwel gelukkig af; de kabel hield zich goed, en vertoonde zich slechts even als eene lichtende streep op het golvenruim, om onmiddelijk daarop in de diepte te verdwijnen.

Des Zondags bleef het weder nog even ongunstig; de hemel was bezet met dikke wolken en de wind blies nog voortdurend over de onstuimige wateren. Den volgenden dag was het niets beter, en men had het alleen aan de onvermoeide zorgen van den ingenieur te danken, dat de machinie een geregelden gang hield. Een paar malen bleef zij nog wel staan, maar gelukkig duurde dit niet zoo lang, dat het hinderde. Het zou ook onmogelijk geweest zijn, de rol te doen stilstaan, en ofschoon de dynamometer van tijd tot tijd 1700 teekende, stond hij toch soms ook wel beneden 1000, enkele malen zelfs op nul, en onder den vereenigden invloed zijner zwaarte en den gang van het schip liep de kabel in die oogenblikken dan ook veel sneller. Deze snelheid bedroeg evenwel over de geheele reis niet meer dan 8 knoopen per uur, in welken tijd het schip er slechts 6½ afliep; gemiddeld bedroeg de snelheid van ons vaartuig 5½ knoopen tegen 30pCt. meer voor den kabel.

Tegen 12 ure bevonden wij ons op 52° NBr. en 19° 48′ WL., zoodat wij toen de grootste helft van onzen togt reeds hadden afgelegd. In den namiddag kregen wij den Amerikaanschen driemaster *Chieftain* in het gezigt. In het eerst gaven wij daar geen acht op, maar eensklaps viel het ons in het oog, dat hij van koers veranderde en regelregt op ons aanhield. Dit laatste kon natuurlijk voor den kabel gevaarlijk worden, terwijl het evenveel bezwaar inhad, de *Agamemnon* van koers te doen veranderen. De *Valourous* ging daarom vooruit en loste een schot, hetwelk, nadat de *Agamemnon* dit insgelijks gedaan had, nog tweemaal herhaald werd, zonder dat de Amerikaan zich evenwel daaraan scheen te bekreunen. Eindelijk was de *Agamemnon* wel tegen wil en dank genoodzaakt de lastige manoeuvre te maken, om den driemaster te ontwijken, die ons op slechts eenige ellen afstands passeerde. De equipage en wie de Amerikaan meer aan boord had, waren klaarblijkelijk verwonderd over onze manier van handelen en hadden er zeker niets van begrepen; althans de geheele bemanning stond ons op het dek met eene zekere verbazing aan te staren, maar naauwelijks hadden zij ontdekt wat er gaande was, of al het volk klom naar de ra's en salueerde ons, onder het zwaaijen der laag, met een driewerf herhaald hoezee. Hoewel nu ieder onzer den Amerikaan, wiens onkunde of nalatigheid voor ons de schromelijkste gevolgen had kunnen hebben, verwenschte, gevoelden wij ons van onzen kant toch verpligt, om zijn saluut in behoorlijken vorm te beantwoorden.

Dingsdag morgen, tegen 3 ure, werden wij gewekt door het gebulder van kanon. Wij dachten niets anders dan dat het sein werd gegeven van het breken van den kabel; doch toen wij op het dek kwamen, zagen wij dat de *Valourous* druk bezig was met het geschut te lossen op eene Amerikaansche bark. Met zulk een onthaal viel natuurlijk niet den drank te steken, en de Amerikaan, ook al zonder te begrijpen waaraan hij dit te danken had, hield zich wel op een eerbiedigen afstand, doch bleef ons in het oog houden. Het was schoon weder. De zee was nog wel niet kalm, maar er viel toch reeds op het goed succes der onderneming te rekenen.

Des namiddags tegen 5 ure waren wij op de hoogte van den onderzeeschen berg, die het telegrafische plateau van de Iersche kust scheidt en dat wij nu lager water kregen, had natuurlijk invloed op de trekking van den kabel, waarvan ter voorziening in de ongelijke diepte, nu een groot gedeelte werd afgewonden.

Des Woensdags hadden wij een heerlijken dag. Ten 12 ure bevonden wij ons op 39 mijlen van het telegraaf-station te Valentia. Tegen middernacht zagen wij de lichten aan de kust en des Donderdags morgens hadden wij de hooge rotsen, die daar aan de omstreken zulk een woest en toch tevens schilderachtig aanzien geven, vóór ons. Welligt heeft nooit eene scheepsbemanning met zulk een vreugdevol gevoel den landzoom begroet. En waarlijk die landzoom was voor ons de bevestiging van den gewenschten uitslag van een der grootste en moeijelijkste plannen die ooit ontworpen waren. Daar men op onze aankomst nog niet verdacht scheen te zijn, ging de *Valourous* vooruit en naauwelijks was daar aan boord het eerste schot gelost, te de kustbewoners kwamen ons van alle kanten met hunne sloepen te gemoet. Een oogenblik later volgde het sein van de *Niagara* dat deze insgelijks behouden was overgekomen. Dit vaartuig had 1030 en de *Agamemnon* 1020 mijlen van den kabel afgewonden, zoodat de lengte van den onderzeeschen telegraafdraad 2050 gegeographische mijlen bedraagt. Het eind van den kabel werd aan wal gebragt door de heeren Bright en Canning, en terwijl die op de bestemde plaats werd nedergelegd, verkondigden de salvo's van het geschut de verbinding tusschen de oude en de nieuwe wereld.

Gedrukt te Samarang, bij de Groot, Kolff & Co.